

In memoriam Kántorék

■ Ma, 2017. július 22-én, egy órával később, hogy Lajos is elindult a minden élők útján – Kolozsvártól távol –, még nincsenek szavaim a búcsú megfogalmazására. Ám hirtelen belém nyilall: milyen jó, hogy 2014-ben, 77. születésnapja előtt és után, két mélyinterjút is készíthettem vele (*A föl nem adható város és folyóirat hűségese*. Székelyföld 2014. október és *Homályoszlátó*. Hítel 2015. július). Mert amikor még faggathattam első és utolsó főszerkesztőmet, és közölhettem meghitt beszélgetéseinket (a kilencvenes évek *Korunk*-sorozatára emlékeztetve), lényegében régi adósságomat törleszthettem. Hiszen az ő baráti felkérésének köszönhetően lehettem *Korunk*-szerkesztő (1990 áprilisa és 1992 szeptembere között). És politikusi, közéleti pályámat sem kezdhettem volna el az ő és hitvese, Erzsike biztatása és támogatása nélkül. És ebben a helyzetben ma sem vagyok az egyedüli!

Megrendültségemben és tartós Hölderlin-eufóriámban tehetek-e most mást, mint emlékükre újramagyarítani azt a négysoros verset (az öt tübingeni férfi világirodalomban páratlan barátságának lírai párlatát), melyet a nagy német költő, rászakadó súlyos bajában s gyógyíthatatlan sorsában, őt segítő, kitartó és gondozó barátainak fogalmazott és ajánlott köszönetképpen? S akiket e földi életben – egy kivételével – ő mégis mind túlélte?!

AN ZIMMERN (ZIMMERÉKNEK)

*Az életronalak úgy futnak szerteszt,
Akár az utak, s mint a hegyek homlokredői.
Mi itt vagyunk, de fenn egy isten betölti
A tért s időt harmóniával, igaz érdelemmel és megnyugvással!*

Ők már tudják, hogy így volt, így van és így lesz! Hogy az idő és tér csak kel-
lék a mindenség egyesítésében, s a múlt, jelen és jövő között nincsenek határok!
S emléküik máris áldott!